

АНДРЕЙ./къмъ кръчмаря/ И винаги си пиеше по едно шише?

КРЪЧМАРЯ. Като часовникъ.

АНДРЕЙ. Едно шише, казвашъ. Какво е това шише?
— единъ литъръ, половинъ, или ?...

КРЪЧМАРЯ. Да пази Господъ, педесетаче.

АНДРЕЙ./доволенъ, къмъ Романовъ/ За мене това е достатъчно, колега.

РОМАНОВЪ./мъчи се да прикрие ядътъ си/ Слушай, бай Коста, тази сутринъ да е пилъ, случайно, повече?

КРЪЧМАРЯ./гледа оцудено/ Не е, г. Инженеръ. Азъ му дадохъ шишенцето, помня като сега изпи го и си излезе човъка.

РОМАНОВЪ. Остави сега тези работи. Азъ утрѣ заминавамъ за по дълго време. Струва ми се, че имамъ при теб некакъвъ дългъ.

КРЪЧМАРЯ. Дългъ?! Та вие никога не сте влизали въ мойта кръчма.

РОМАНОВЪ. И тази добра! Никогатъ? Я си спомни! Азъ имамъ да уреждамъ съ тебе доста голъма смѣтчица, какъ си забравилъ?

КРЪЧМАРЯ. А че... не помня таково нещо, г. Инженер

РОМАНОВЪ. Ти да не мислишъ, че за некакви хиляда и двѣсте — триста лева ще се черня? Или за това, че съмъ защитилъ интереситѣ ти прѣдъ фабричния схвѣтъ, та трѣбв да ми ги простишъ? /смѣе се/

КРЪЧМАРЯ. Не е тамъ работата бе, г. Инженеръ, ама не помня.